

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VIŠJE
DELOVNO
IN SOCIALNO
SODIŠČE

VDSS Sodba Pdp 126/2021

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2021:PDP.126.2021

Evidenčna številka: VDS00046985

Datum odločbe: 21.04.2021

Senat: mag. Tanja Pustovrh Pirnat (preds.), dr. Martina Šetinc Tekavc (poroč.), Silva Donko

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: *izredna odpoved* pogodbe o zaposlitvi - izostanek z dela - višja sila - nezmožnost nadaljevanja delovnega razmerja - kršitev obveznosti iz delovnega razmerja - varstvo otroka - epidemija

Zveza: ZDR-1 člen 109, 109/1, 110, 110/1, 110/1-2, 110/1-4.

Jedro

V interventni zakonodaji je opredeljena pravica delodajalca, da lahko uveljavlja povračilo nadomestila plače za delavce, ki so odsotni z dela zaradi višje sile oziroma zaradi varstva otrok zaradi zaprtja vrtcev in šol, to pa ne pomeni, da lahko delavec samovoljno brez soglasja delodajalca izostane z dela v času zaprtja šol, ne da bi izkazal objektivne razloge za nezmožnost opravljanja dela.

Sodišče prve stopnje je tako pravilno ugotovilo, da je tožnik storil kršitev iz 2. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1, pravilna pa je tudi njegova ugotovitev, da kršitve iz 4. alineje istega odstavka istega člena ni storil, saj je toženo stranko obvestil o razlogu svoje odsotnosti.

Izrek

I. Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje.

II. Vsaka stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo spremenilo *izredno odpoved* pogodbe o zaposlitvi tako, da tožniku preneha pogodba o zaposlitvi z dnem njene vročitve 23. 4. 2020 in se ga s tem dnem odjavi iz obveznih socialnih zavarovanj (I. točka izreka). Ugotovilo je, da tožniku delovno razmerje na podlagi *izredne*

odpovedi ni prenehalo 30. 3. 2020, ampak 23. 4. 2020 (II. točka). Toženi stranki je naložilo, naj tožnika od 31. 3. 2020 do 23. 4. 2020 prijavi v socialna zavarovanja, mu za ta čas prizna delovno dobo ter obračuna bruto nadomestilo plače 940,58 EUR, od njega odvede davke in prispevke ter mu za čas do 23. 4. 2020 plača sorazmerni del regresa za letni dopust za leto 2020 z zakonskimi zamudnimi obrestmi (III. točka). Zavrnilo je zahtevek za ugotovitev nezakonitosti izredne *odpovedi* z dne 20. 4. 2020, ugotovitev, da tožniku delovno razmerje z vsemi pravicami (vključno s priznanjem delovne dobe) traja tudi od 23. 4. 2020 dalje, poziv nazaj na delo, obračun mesečne bruto plače v višini 940,58 EUR ter odvod davkov in prispevkov za čas od 23. 4. 2020 do poziva nazaj na delo, plačilo neto plač z zamudnimi obrestmi ter višji znesek regresa za letni dopust (IV. točka). Odločilo je še, da tožnik sam krije svoje stroške pritožbe (V. točka izreka).

2. Zoper zavrnilni del sodbe vloga zaradi vseh pritožbenih razlogov pritožbo tožnik. Predlaga njegovo spremembo tako, da se tožbenemu zahtevku v celoti ugodi, oziroma razveljavitev ter vrnitev zadeve v novo sojenje sodišču prve stopnje s stroškovno posledico. Prvenstveno nasprotuje ugotovitvi o obstoju pogoja iz prvega odstavka 109. člena ZDR-1, saj se je v pisni seznanitvi s kršitvami tožena stranka le splošno sklicevala na porušeno zaupanje, v postopku pred sodiščem pa ga ni ustrezno konkretizirala (pojasnila dodatnih okoliščin in interesov, zaradi katerih je bilo zaupanje porušeno). Meni, da se je sodišče prve stopnje nedopustno oprlo na izpovedi brez ustrezne trditvene podlage. Po njegovem mnenju se pri presoji tega pogoja upoštevajo poleg teže očitane kršitve še okoliščine, ki so delavcu v korist, tj. kvaliteta preteklega dela, trajanje zaposlitve, stopnja odgovornosti in razlogi za kršitev delovnih obveznosti. Trdi, da se sodišče prve stopnje ni opredelilo do trditev, da je bil pri toženi stranki zaposlen dve leti, da zoper njega ni bil sprožen noben disciplinski postopek, da je bil dober delavec in da do tedaj ni neupravičeno izostal z dela. Poudarja, da razlog za njegov izostanek ni bilo nespoštovanje ali kljubovanje, ampak skrb za 8-letnega sina zaradi zaprtja šol. Pove, da je o tem toženo stranko obvestil in bil prepričan, da je to upravičen razlog za odsotnost z dela, ki mu je bila teden prej odobrena. Meni, da glede na navedeno zaupanje tožene stranke ni moglo biti porušeno do te mere, da ne bi bilo mogoče nadaljevati z delom niti do konca *odpovednega* roka, saj bi se v primeru odprtja šol nemudoma vrnil na delo. Trdi, da mu je tožena stranka pogodbo o zaposlitvi dejansko *odpovedala* na podlagi 4. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1, sodišče prve stopnje pa je ugotovilo, da ta razlog ni obstajal. Meni, da sodišče ne more spreminjati izdane in vročene izredne *odpovedi*. Že zaradi zmotnega datuma prenehanja delovnega razmerja je ta po njegovem mnenju nezakonita. Nasprotuje tudi ugotovitvi o obstoju *odpovednega* razloga po 2. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1. Sklicuje se na zadevo Pdp 625/2017, v kateri kljub neupravičenemu izostanku z dela sodišče ni štelo, da nadaljevanje delovnega razmerja ne bi bilo mogoče. Zatrjuje, da je bil upravičeno odsoten z dela. Sklicuje se na 25. člen Zakona o interventnih ukrepih za zajezitev epidemije Covid-19 z dne 2. 4. 2020, po katerem so delodajalci imeli pravico do povračila izplačanih nadomestil plač delavcev, ki dela ne opravljajo zaradi višje sile, ki je posledica zaprtja šol. Meni, da izraz višja sila v skladu s tem zakonom pomeni epidemijo. Če varstvo otrok zaradi zaprtja šol ne bi bilo razlog za upravičeno odsotnost z dela, po njegovem mnenju taka določba zakona ne bi bila potrebna. Trdi, da ni imel možnosti, da bi za otroka skrbel kdo drug in nasprotuje dokazni oceni glede vloge otrokove matere. Meni, da mu ne more iti v škodo, da mati otroka ni razporedila svojega delovnega časa tako, da bi del dneva skrbela za otroka. Trdi, da svojih obveznosti ni kršil naklepno ali iz hude malomarnosti, sodišče prve stopnje pa je preveliko težo podelilo okoliščini, da je vedel, da nima odobrene odsotnosti. Navaja, da ni vedel, da je njegova odsotnost neupravičena, saj mu je bila zaradi varstva otroka do 30. 3. 2020 odobrena, po tem datumu se okoliščine niso spremenile, Vlada RS in mediji pa so obširno poročali o pravici delavca, da v času epidemije ostane doma zaradi varstva otroka. Sklicuje se na sporočilo nadrejenega, da lahko obstajajo na strani tožnika okoliščine, ki jih ne pozna in je njegova odločitev upravičena, vendar odsotnost ni bila dogovorjena in odobrena. Navaja, da je bil prepričan, da bosta direktor in pravna služba ugotovila, da je njegova odsotnost upravičena, vse do 7. 4. 2020 pa mu ni bilo sporočeno drugače ter da naj se vrne na delo. Glede na navedeno meni, da mu ni mogoče očitati naklepa ali hude

malomarnosti. Priglaša stroške pritožbe.

3. Pritožba je bila vročena toženi stranki, ki nanjo odgovarja in predlaga njeno zavrnitev ter potrditev izpodbijanega dela sodbe. V zvezi s pogojem iz 109. člena ZDR-1 opozarja, da tožnik ni izkazal interesa po ohranitvi dela, ni se vrnil na delo, ni ponudil nobene alternative, samovoljno in enostransko se je odločil ostati doma. Navaja, da je pojasnila utemeljene razloge za porušeno zaupanje, česar ne more spremeniti dejstvo zaprtja šol zaradi epidemije. Pove, da tožnik ni bil edini delavec s šoloobveznim otrokom. Meni, da nepravilna določitev datuma prenehanja delovnega razmerja ne pomeni avtomatske nezakonitosti izredne *odpovedi* kot take. Navaja, da okoliščine na strani tožnika in možnost povrnitve stroškov delodajalca po interventni zakonodaji ne vplivajo na obstoj kršitve iz 2. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1. Vztraja, da je bila odsotnost tožnika neupravičena, navedene okoliščine (epidemija, skrb za 8-letnega otroka, poročanje medijev ...) pa ga ne ekskulpirajo. Pove, da je bila s strani Vlade RS obveščena, da je njena dejavnost ključnega pomena za delovanje države, zato jo je bila dolžna organizirati tako, da se nemoteno izvaja, dejavnost tožnikove žene pa ni bila taka. Opozarja, da tožnik tudi po prejemu pisne seznanitve s kršitvami ni osebno pristopil na zagovor. Meni, da je tožnik ravnal naklepno, saj je bil s strani tožene stranke pravočasno opozorjen, da njegova odsotnost z dela ni upravičena. Priglaša stroške odgovora na pritožbo.

4. Pritožba ni utemeljena.

5. Pritožbeno sodišče je izpodbijani del sodbe preizkusilo v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov, pri čemer je po uradni dolžnosti pazilo na absolutne bistvene kršitve določb pravnega postopka iz drugega odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (Ur. l. RS, št. 26/99 in nasl. – ZPP) in na pravilno uporabo materialnega prava. Dejansko stanje glede odločilnih dejstev je bilo pravilno in popolno ugotovljeno, sprejeta odločitev pa je tudi materialno pravno pravilna.

6. Sodišče prve stopnje je v predmetni zadevi zavrnilo tožbeni zahtevek za ugotovitev nezakonitosti izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi z dne 20. 4. 2020, ki jo je tožena stranka podala tožniku 23. 4. 2020 na podlagi določb 2. in 4. alineje prvega odstavka 110. člena Zakona o delovnih razmerjih (Ur. l. RS, št. 21/2013 in nasl. – ZDR-1), na podlagi ugotovitve, da je z neupravičeno odsotnostjo z dela, za katero niso bili podani elementi višje sile, naklepoma ali iz hude malomarnosti storil hujšo kršitev delovnih obveznosti, nadaljevanje delovnega razmerja do izteka *odpovednega* roka pa ni bilo mogoče.

7. Pravilno in popolno je ugotovilo naslednja pravno pomembna dejstva:

- tožnik je imel s toženo stranko sklenjeno pogodbo o zaposlitvi z dne 4. 4. 2018 za delovno mesto proizvodni delavec I,

- tožena stranka mu je 20. 4. 2020 izredno *odpovedala* pogodbo o zaposlitvi, *odpoved* mu je vročila 23. 4. 2020, iz obveznih zavarovanj pa ga je odjavila 30. 3. 2020 (prvi dan neupravičenega izostanka),

- tožena stranka je tožniku od 23. 3. do 27. 3. 2020 odobrila odsotnost z dela zaradi posebnih okoliščin – varstva 8-letnega otroka, ni pa mu je odobrila za obdobje od 30. 3. 2020 dalje,

- tožena stranka je tožnika pozvala na delo od 30. 3. 2020 dalje in mu ponudila možnost dela v različnih izmenah, kar je tožnik zavrnil in ji sporočil, da bo do odprtja šol doma skrbel za otroka, ki je tedaj obiskoval 2. razred osnovne šole,

- tožnikova žena in mati otroka je v tem obdobju delala v lastnem računovodskem podjetju v pisarni v prizidku domače hiše in si je sama razporejala delovni čas.

8. Tožnik v pritožbi neutemeljeno nasprotuje ugotovitvi sodišča prve stopnje, da je bil v obdobju od 30. 3. 2020 dalje neupravičeno odsoten z dela, z vztrajanjem, da je bil odsoten zaradi višje sile - zaprtja šol zaradi epidemije COVID-19. Sodišče prve stopnje je zavzelo pravilno stališče, da ni mogoče na sploh reči, da predstavlja epidemija COVID-19 in zaprtje šol samo po sebi primer višje sile ter da je zaradi nje izpolnitev obveznosti po pogodbi (opravljanje dela) v vsakem primeru nemogoče. V času od 13. 3. do 31. 5. 2020 veljavni Zakon o interventnih ukrepih za zajezitev epidemije COVID-19 in omilitev njenih posledic za državljane in gospodarstvo (Ur. l. RS, št. 47/20 – ZIUZEOP) je sicer res kot okoliščine, ki so se štejele za višjo silo, določil varstvo otrok zaradi zaprtja vrtcev in šol ter drugih objektov, nezmožnost prihoda na delo zaradi ustavitve javnega prevoza in zaprtje mej s sosednjimi državami. Vendar pa tožnik materialnopravno zmotno šteje, da je njegov izostanek z dela zaradi varstva otroka, ki zaradi epidemije ni mogel v šolo, na tej podlagi samodejno upravičen. Sodišče prve stopnje temu pravilno ni sledilo in je pravni standard višje sile razlagalo skladno z elementi, določenimi v obligacijskem pravu. V interventni zakonodaji je opredeljena pravica delodajalca, da lahko uveljavlja povračilo nadomestila plače za delavce, ki so odsotni z dela zaradi višje sile oziroma zaradi varstva otrok zaradi zaprtja vrtcev in šol, to pa ne pomeni, da lahko delavec samovoljno brez soglasja delodajalca izostane z dela v času zaprtja šol, ne da bi izkazal objektivne razloge za nezmožnost opravljanja dela.

9. Sodišče prve stopnje je pravilno presojalo, ali je v konkretnem primeru podana višja sila glede tožnikovega opravljanja dela skladno z navedenim pravnim standardom. To, da je treba pri oceni obstoja višje sile v vsaki posamezni konkretni situaciji presojati prisotnost vseh elementov (zunanji vzrok, nepričakovanost ter neizogibnost in neodvrtljivost dogodka), izhaja tudi iz priloženega mnenja ministrstva z dne 12. 3. 2020, na katerega se sklicuje tožnik. Pritožbeno sodišče pritrjuje zaključku sodišča prve stopnje, da v konkretnem primeru niso bili prisotni vsi elementi višje sile, saj niso bile podane objektivne okoliščine, ki so tožniku preprečile izpolnjevanje obveznosti po pogodbi o zaposlitvi, ker bi se tožnik v času odobrene odsotnosti z dela od 20. do 27. 3. 2020 lahko ustrezno prilagodil danim razmeram (zato ni več elementa nepričakovanosti dogodka), ker bi si tožnikova žena, ki si je sama razporejala delovni čas, tega lahko razporedila tako, da bi otroka varovala 8 ur na dan, da bi lahko tožnik opravljal delo po pogodbi o zaposlitvi, še posebej, ker je delala od doma, in ker je tožena stranka tožniku ponudila možnost dela v različnih izmenah (tudi popoldanski ali nočni), pa na to ni pristal, svojega predloga za drugačno organizacijo delovnega časa pa ni podal, ampak je enostavno ostal doma (ni pogojev neizogibnosti in neodvrtljivosti).

10. Tožnik izpodbija dokazno oceno sodišča prve stopnje v zvezi z ugotovitvijo, da njegova žena - otrokova mati ni mogla razporediti svojega dela tako, da bi si skrb za 8-letnega osnovnošolca lahko delila tako, da bi tožnik lahko od 30. 3. 2020 dalje delal v eni izmed treh izmen pri toženi stranki. V zvezi s tem pritožbeno sodišče pojasnjuje, da je sodišče prve stopnje tisto, ki lahko ob zaslišanju dobi neposreden vtis, ali priča oziroma stranka izpoveduje verodostojno, ali ne, poleg tega pa ima možnost in dolžnost ta vtis primerjati tudi z ostalimi izvedenimi dokazi. Izpoved priče oziroma stranke mora oceniti kot vsak drug dokaz, torej samega zase in v povezavi z drugimi dokazi. Svoj zaključek o verodostojnosti oziroma neverodostojnosti posamezne priče mora ustrezno argumentirati. Sodišče prve stopnje je v predmetni zadevi prepričljivo in argumentirano pojasnilo, zakaj ni sledilo izpovedi tožnikove žene A.A., da si svojega delovnega časa ni mogla razporediti tako, da bi otroka varovala 8 ur na dan v času katere izmed izmen pri toženi stranki. Pritožbeno sodišče teh argumentov ne ponavlja in pritožbene navedbe, ki izpodbijajo dokazno oceno, zavrača kot neutemeljene. Tožnik ni uspel dokazati, da objektivno ni imel možnosti zagotovitve varstva otroka drugače kot z odsotnostjo z dela, brez podlage pa je njegovo zavzemanje za to, da se mu ne sme šteti v škodo, da mati za otroka v času

zaprtja šol ni poskrbela.

11. Pritožba se neutemeljeno sklicuje na to, da tožnik ni kršil svoje pogodbene obveznosti opravljanja dela naklepoma ali iz hude malomarnosti. Sodišče prve stopnje se je pravilno oprlo na dejstvo, da je tožnik vedel, da od 30. 3. 2020 dalje nima odobritve delodajalca za izostanek z dela oziroma da ga je tožena stranka za to obdobje pozvala na delo. Njegovo sklicevanje na to, da je na podlagi vseh okoliščin ne glede na to menil, da ima zaradi zaprtja šol zaradi epidemije pravico ostati doma zaradi varstva otroka, ni pravno relevantno. Tudi sicer pa tožnik razen s sklicevanjem na mnenje ministrstva z dne 12. 3. 2020 (iz katerega to ne izhaja), ni opredelil podlage, ki bi ga v času zaprtja šol zaradi epidemije upravičevala do izostanka z dela brez soglasja delodajalca. Na pravilnost ugotovitve o hujši obliki krivde ne vpliva pritožbena navedba, da mu je bila odsotnost do 27. 3. 2020 odobrena, po tem datumu pa se okoliščine v zvezi z zaprtjem šol niso spremenile.

12. Sodišče prve stopnje je tako pravilno ugotovilo, da je tožnik storil kršitev iz 2. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1, pravilna pa je tudi njegova ugotovitev, da kršitve iz 4. alineje istega odstavka istega člena ni storil, saj je toženo stranko obvestil o razlogu svoje odsotnosti. Zgolj dejstvo, da ga je tožena stranka nepravilno odjavila iz obveznih zavarovanj že s prvim dnevom odsotnosti z dela, in ne z dnem vročitve izredne *odpovedi*, ne pomeni, da je *izredna odpoved* kot taka nezakonita, pač pa je nezakonita zgolj v delu, ki se nanaša na datum prenehanja delovnega razmerja, kar je sodišče (sicer z nekoliko nerodnim izrekom v I. točki izreka izpodbijane sodbe) tudi upoštevalo in tožniku posledično pravilno priznalo trajanje delovnega razmerja od 30. 3. 2020 do 23. 4. 2020 (II. točka izreka), to pa je odločitev, ki je tožniku v korist.

13. Pritožba obširno pojasnjuje stališče tožnika, da ni podan pogoj iz prvega odstavka 109. člena ZDR-1, da ob upoštevanju vseh okoliščin in interesov obeh pogodbenih strank ni mogoče nadaljevati delovnega razmerja do izteka *odpovednega* roka oziroma do poteka časa, za katerega je bila sklenjena pogodba o zaposlitvi. Sodišče prve stopnje je materialnopravno pravilno štelo, da ta pogoj je podan, pri tem pa se je oprlo na ugotovitev o tem, da je tožena stranka upravičeno izgubila zaupanje v tožnika, ker je bil pasiven in se na njene predloge o drugačni ureditvi delovnega časa ni odzval, pač pa je samovoljno ostal doma. Tožnik zmotno meni, da njegov izostanek z dela ni bil samovoljen, ker je ostal doma zaradi varstva otroka. Tožena stranka mu namreč izostanka ni odobrila, tožnik je to vedel, pa se je vseeno odločil ostati doma.

14. Neutemeljena je pritožbena navedba, da bi se tožena stranka v sami izredni *odpovedi* morala bolj konkretno opredeliti do pogoja iz prvega odstavka 109. člena ZDR-1, saj je zadosti jasno opredelila okoliščine v zvezi s tožnikovim izostankom z dela in posledično izgubo zaupanja, enako pa velja tudi za trditveno podlago v tem individualnem delovnem sporu.

15. Sodišče prve stopnje je ustrezno presojal okoliščine in interese obeh pogodbenih strank v zvezi z možnostjo nadaljevanja delovnega razmerja. Tožnik neutemeljeno šteje, da sodišče prve stopnje pri tem tehtanju ni upoštevalo okoliščin, ki so njemu v prid, saj je posredno ali neposredno odgovorilo na vse pravno relevantne tožnikove navedbe v zvezi z možnostjo nadaljevanja delovnega razmerja.¹ Sodišče prve stopnje je ustrezno pojasnilo, zakaj šteje, da nadaljevanje delovnega razmerja med strankama ni mogoče niti do izteka *odpovednega* roka.

16. V pritožbi se tožnik zavzema za to, da bi se pri tehtanju okoliščin in interesov strank v zvezi z vprašanjem možnosti nadaljevanja delovnega razmerja upoštevalo razlog, zaradi katerega je izostal, tj. varstvo otroka zaradi zaprtja šol, kar je delodajalcu tudi sporočil, ter njegovo dobro delo v predhodnem obdobju. Pritožbeno sodišče soglaša s stališčem sodišča prve stopnje, da je tožena stranka utemeljeno izgubila zaupanje v tožnika, ker ni spoštoval navodil nadrejenega za vrnitev na delo, ker se ni bil pripravljen pogovarjati o ponujeni

drugačni razporeditvi delovnega časa oziroma o drugi rešitvi (npr. koriščenje dopusta), ampak je kar izostal z dela, tako da so ga morali nadomeščati drugi delavci z opravljanjem nadurnega dela, pri čemer so tudi oni imeli šoloobvezne otroke, pa so se s toženo stranko dogovorili o ustrezni organizaciji dela. Ni nepomembno, da je bila dejavnost tožene stranke opredeljena kot dejavnost, ki je ključnega pomena za delovanje države, zaradi česar jo je bila dolžna organizirati tako, da se izvaja nemoteno kljub razglašeni epidemiji, tožnik pa česa takega za dejavnost svoje žene ni zatrjeval. Okoliščine, na katere se sklicuje tožnik, tako glede na navedene ugotovitve ne morejo vplivati na možnost nadaljevanja delovnega razmerja po prvem odstavku 109. člena ZDR-1.

17. S sklicevanjem na zadevo pritožbenega sodišča št. Pdp 625/2017 tožnik ne more doseči drugačne odločitve v zadevi, saj gre za v bistvenem drugačno zadevo, v kateri tožnikovi razlogi za odsotnost z dela (da mu je osebna zdravnica svetovala, naj ostane doma, da je bila odločitev imenovanega zdravnika, ki je s sklepom z dne 3. 6. 2016 zavrgel predlog osebne zdravnice za podaljšanje bolniškega staleža, napačna in se je zato tudi pritožil) niso bili opravičljivi, vendar pa je v okviru presoje drugega pogoja sodišče prve stopnje upoštevalo, da tožnik v spornem obdobju za delo dejansko ni bil sposoben, da je bil pred tem dlje časa v bolniškem staležu ter da je bilo o njegovi nezmožnosti za delo v spornem obdobju kasneje tudi pravnomočno odločeno s sodbo.

18. Druge pritožbene navedbe za odločitev niso pravno odločilne, zato pritožbeno sodišče nanje skladno z določbo prvega odstavka 360. člena ZPP ne odgovarja.

19. Ker niso podani niti uveljavljani pritožbeni razlogi niti razlogi, na katere mora pritožbeno sodišče paziti po uradni dolžnosti, je pritožbeno sodišče pritožbo kot neutemeljeno zavrnilo in potrdilo izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).

20. Tožnik s pritožbo ni uspel, zato skladno z določbo prvega odstavka 154. člena v povezavi s prvim odstavkom 165. člena ZPP sam krije svoje stroške pritožbenega postopka.

21. Tožena stranka sama krije stroške odgovora na pritožbo v skladu z določbo petega odstavka 41. člena Zakona o delovnih in socialnih sodiščih (Ur. l. RS, št. 2/2004 in nasl. – ZDSS-1).

¹ Za zagotovitev ustrezne obrazložitve sodbe se sodišču ni treba izrecno opredeliti do pravno pomembnih trditev strank, temveč lahko odgovori tudi posredno (prim. stališče Ustavnega sodišča RS v odločbi Up-312/99-16 z dne 14. 11. 2002 o strukturi obrazložitve).

Datum zadnje spremembe: 12.07.2021